

Egy eltévedt
üzenet elvezethet
Mr. Igazihoz

MR. TÉVES SZÁM

2. Olivia és Colin
esküvője
BÓNUSZEPILOGUS

Lynn
Painter

Mr.
Téves
Szám

Olivia és Colin
esküvője

BÓNUSZEPILÓGUS

LYNN PAINTER

Kossuth Kiadó

Első fejezet

Az első pillantás

Colin

– Készen állsz?

Ott álltam a Gene Leahy Park hídján, szemben a vigyorgó kísérőimmal, amikor Olivia tanúja valahonnan a hátam mögül odakiáltott. Éreztem Liv parfümjének illatát, szinte *éreztem* őt, és azon tűnődtem, vajon pontosan milyen messze lehet. *Ilyen* közel voltunk egymásnak háttal, vagy egészen a híd másik oldalán állt?

– Hogy a *fenébe* ne – feleltem kissé kétségbeesetten, mert délután három óra volt, és aznap még nem is láttam vagy beszéltem vele. Már megszoktam, hogy minden reggel vele ébredek, hogy százszor beszélünk száz jelentéktelen – mégis tökéletes – okból.

Őrülten hiányzott.

– Szarul néz ki – ugratott Jack, elnézve mellettem a hűgára.

– Gyere közelebb, és mondd a képeembe! – válaszolta ő nevetve.

Mindig nevetés bujkált a hangjában.

– Egy! – kiáltották a koszorúslányai, én pedig a szememet forgattam, bár teljesen benne voltam, miközben a fotós elkezdte lőni a képeket. – Kettő, három! Fordulj meg, Colivia!

Colivia. Jézusom! Liv már hónapok óta igyekezett ezt a mi „páros nevünké” tenni (gyanítom, csak azért, hogy engem bosszantson), ami marhaság volt, és arra készítetted, hogy minden alkalommal nekiessek, amikor csak ki mertem mondani.

Amit, persze nem utáltam.

És nyilván ő sem, mert minden áldott nap kimondta.

Megfordultam, és...

Baaaazz!

Próbáltam nyelni, de a torkom elszorult, a mellkasom szorított, és zúgott a fülem. Nem akartam sírni – *ugye nem fogok sírni?* –, de Livvie már-már túl tökéletesnek tűnt ahhoz, hogy ránézzek. Káprázatos volt, kifogástalan, és úgy éreztem, nem kapok levegőt, ahogy megcsodáltam a hosszú fehér ruhát, a karcsú nyakát és a csupasz vállát, a zöld szemének ragyogását és a vörös ajka lágy ívét.

Tudtam, hogy beszélnem kellene, de mi a fenét lehet ilyenkor mondani? A szám nem mozdult, csak meresztettem a szemem, mert a szótárban nincs egyetlen szó sem, ami leírhatná, ahogyan ő kinézett.

A „tökéletes” nem elég tökéletes. Gyönyörű, elragadó, lenyűgöző – ezek nem voltak megfelelőek.

A korábban használt szavak *egyáltalán* nem voltak alkalmasak arra, hogy leírják őt ebben a pillanatban.

– Colin – szólalt meg, a hangja kifulladt, mint aki mindjárt megborzong (pedig meleg nyári nap volt). – Ha nem mondasz hamarosan valamit, meg kell hogy öljelek. Tessék, mutatom, figyelj!

Hogyan is figyelhettem volna, amikor a könnyeim elhomályosították a látásomat?

Szedd össze magad, te balfék!

Olivia megköszörülte a torkát, és így szólt:

– Elképesztően jól nézel ki, Colin.

Közelebb léptem, és észre sem vettem, hogy megmozdult a kezem, amíg meg nem láttam az arcán.

– Jól vagy? – kérdezte szemöldökráncolva.

Bólintottam és nyeltem egyet. Kinyitottam a számat, hogy megszólaljak, de csak annyi jött ki:

– Liv! – És a hangom megbicsaklott.

Tekintete végigvándorolt az arcomon, mintha keresne valamit. Lábujjhegyre állt, és halkán megkérdezte:

– Akarsz nekem mondani valamit?

Hogy a francba ne akarnék. El kellett mondanom neki, hogy túl jó nekem, és hogy nem tudom, hogyan lehettem ilyen szerencsés, és hogy már előre hiányzik minden percben, amikor nem lesz velem.

De ő félreértette a hallgatásomat – mert miféle debil az, aki elnémul a menyasszonya látványától –, és némi aggodalommal a hangjában folytatta:

– Hát, akkor menjünk...

Megcsókoltam. Ajkam az ajkán, még ha ez nem is volt válasz, vallomás, vagy bármilyen távolról is megfelelő reakció. A bőre puha volt a kezem alatt, ahogy az arcát fogtam, és ő úgy csókolt vissza, ahogy mindig is tette, mintha neki is szüksége lenne rám. A kísérői tapsban törtek ki, de én ügyet sem vettem rá. Egyszerűen vágytam minden porcikájára.

Örökké.

Csak akkor jutott eszembe, hogy hol vagyunk, és mi történik, amikor hallottam, hogy valaki azt kiabálja: „Tönkreteszed a rúzsát, Colin!”

Felemeltem a fejem, Liv szeme pedig felpattant, és olyan ragyogó mosollyal ajándékozott meg, amitől minden sejttem felmelegedett.

– Basszus, Liv, nem akartam elkenni...

– Viccelsz? – vágott közbe, miközben felemelte az ujját, hogy megigazítsa a rúzsát. – Ez sokkal jobb volt, mint a szavak, Beck. A csókod olyan volt, mint egy néma vers.

Istenem, de szeretem őt!

– Mennyi időnk van az esküvőig?

– Úgy másfél óra, azt hiszem – felelte összehúzott szemmel.

– Nem tudok olyan sokáig várni – mondtam, és komolyan gondoltam.

– Hát, sajnálom – cukkolt egy nevetés kíséretében, és leengedte a kezét, amely megpihent a hajtókámon, a zöld szeme elevenen ragyogott. – De ez már csak így működik.

– Bárcsak elmehetnénk valahova! – A testem, a szavaim – a saját útjukat járták, úgy látszik, már nem a tudatom irányította őket, hanem a szívem.

– Miért ne mehetnénk? – kérdezte, és a szája arra a féktelen Livvie-vigyorra húzódott, amit imádtam. – Gyerünk!

Megragadta a kezem, és elkezdett húzni a domb tetején lévő, forgalmas városi út irányába.

– Hová mentek? – kiáltotta Jack, teljesen közönyös hangon, ahogy hunyorogva figyelt minket.

– Fogalmam sincs – mondtam, és követtem Oliviát le a hídról, majd fel a dombra.

– Mi a fenének vigyorogsz úgy? – kérdezte.

– Hogy?

– Mint egy idióta – válaszolta.

– Mert *őt* veszem feleségül – mondtam, miközben Oli-
viára mutattam, aki a park meglehetősen meredek dombján
iparkodott felfelé.

– Még nem végeztünk a képekkel – szólt Jillian csípőre
tett kézzel.

– *Mi* igen! – kiáltotta Olivia a csoportnak, meggyorsítva
a lépteit, és engem is maga után húzott. Belehunyorítot-
tam a napsütésbe, teljesen belefeledkezve a menyasszo-
nyomba, miközben azt kiabálta: – Menjetek, dobjatok be
pár felest vagy valami! Az esküvőre visszaérünk!

Második fejezet

Colin

– Hová viszel, Marshall? – kérdeztem, amikor átkeltünk a saroknál. Olivia úgy nézett ki, mint aki valami küldetésen van, úgy nyomult előre, miközben engem továbbra is maga mögött húzott, de semmiféle kifogásom nem volt ellene.

Sehol máshol nem lennék szívesebben.

– Tudni fogom, ha meglátom – mondta, és úgy vágatott a járdán, mintha nem is testhezálló menyasszonyi ruhát és nyolccentis magassarkút viselne.

– Szóval..., akkor most egy szexsikátort keresünk? – incselkedtem. – Ahol lezavarhatnánk egy gyors menetet?

– Csak szeretnéd – mondta, nem lassítva.

– Borozó? – találgattam.

– Csak az esküvő *után* – válaszolta, és erősebben rángatott, miközben kicsit gyorsabban ment.

– Légy őszinte: ez csak egy fánkkör?

Olivia megállt, és megpördült, szemében szintiszta huncutsággal, miközben elengedte a kezem, és mindkét tenyerét a mellkasomra tapasztva kitéssékelte a gyalogosforgalomból, sarokba szorítva egy bolt előtt.

– Szerinted az?

Azt akartam mondani, hogy *nálad valószínű*, de ehelyett ránéztem a hosszú szempilláira, és vallomást tettem:

– Olyan gyönyörű vagy, Liv, hogy belefájdul a mellkasom.

– Tessék – mondta, és a tekintete a számra siklott, miközben még közelebb lépett hozzám. Finom parfümje az orrom körül kavargott, míg a szellő játszadozott egy hosszú, sötét tincsével, amely kibújt a feltűzött frizurájából. – *Ezt* kellett volna mondanod az első pillantásnál.

– De nem ment. – Megráztam a fejem, és még mindig zavartan a kudarcom miatt egy fél vállrándításra futotta. – Annyira sajnálom. Egyszerűen elfelejtettem a szavakat, amikor megláttalak, Liv.

Az orrlyuka kitágult, egy pillanatra elkanyarodott a tekintete tőlem, jobbra fordította a fejét, és amikor újra rám nézett, a szemében könnyek csillogtak.

– Bocsánatkérés elfogadva, ráadásul odáig vagyok tőle. Leengedtem a számat, és megcsókoltam a feje búbját.

– Szóval, hova szeretnél menni?

– Nem tudom – mondta, és figyelmesen összehúzta a szemét. – Szeretnék valami *olyasmit* csinálni, amire mindig emlékezni fogunk, a többiektől függetlenül. Olyan különleges pillanatot, amit úgy jegyezhetünk meg, mint ami csak a kettőnké.

– Hát, esetleg...

– Col! – Olivia megpaskolta a karomat, és a hátam mögé mutatott, a szemöldökét vonogatva. – *Nézd!*

Követtem a tekintetét, és – beszarás! – egy tetoválászon előtt álltunk.

Egy bűgő *NYITVA* neonfelirattal a kirakatban.

– Mármint – kezdte, miközben a tekintete végigsiklott az arcomon, hogy felmérje a reakciómat. – Nem mintha feltétlenül akarnád...

– Marshall, egy tetoválásalon előtt állunk – *persze* hogy akarom.

A szája tátva maradt, és egy „ó”-t formált.

– Komolyan?

– Mi a francért ne? – feleltem. Hajlandó voltam bármit megtenni, amit csak akar. – Ez biztosan gondoskodik a pillanat megjelöléséről, nem igaz?

– Van időnk? – kérdezte, kissé elvékonyodó hangon, a magassarkújában fel-alá pattogva. – És mit kérjünk?

Egyszerűen *imádtam* azt a tekintetet, ami Olivia arcára kiült, amikor lelkesedett egy ötletért. Olyan volt, mintha a „koraérett kisgyereket a karácsonyfa előtt” keresztelnék az „első vegasi kiruccanásra a gépről épp leszálló főiskolás diáklánnyal”.

Izgatottságtól és a féktelen „gyerünk, csináljuk!”-attitűdtől csillogott a szeme.

– Te találd ki a mit és a hová – mondtam, megragadtam a kezét, és kinyitottam az ajtót. – Amíg én kikönyörgöm, hogy szorítsanak be minket.

– Én dönthetem el? – kérdezte, miközben beléptünk az üzletbe. – Komolyan?

– Az én ajándékom neked, Menyasszony – feleltem, miközben a pult felé vettem az irányt. Hét-nyolc kuncsaftot láttam, akiket épp varrtak, de nem láttam egyetlen alkalmazottat sem, aki unottan ücsörgött volna.

Baszki! Azonnal eszembe jutott, amint a pultnál álló lány felnézett rám, hogy szinte minden tetoválásalonba időpontot kell kérni.

Franc, franc, franc!

Nem akartam csalódást okozni Livnek egy órával az esküvőnk előtt. A fenébe is, miféle kezdet lenne már az?

– Mennyi az esélye annak – szólalt meg Olivia, mielőtt kinyithattam volna a számat –, hogy valaki esetleg ráér egy nagyon gyors, nagyon kicsi tetoválást csinálni nekünk, mielőtt összeházasodunk egy óra múlva?

A lány mosolyogva nézett ránk, mint aki *aranyosnak* talál minket így kiöltözve, de azt mondta:

– Úristen, bárcsak segíthetnék, de jelenleg az összes művész elfoglalt.

– Ó – mondta Livvie, és amikor lenéztem rá, a varázslatos arckifejezés eltűnt. Mosolygós és boldog volt, de az *izgatottan elkövetendő bűnökre vágyó* kisugárzás eltűnt az arcáról. – Hát, semmi gond...

– Elnézést – mondtam, vagyis igazából *bejelentettem*. Megfordultam, a vendégekkel szembe, elővettem a pénztárcámat, és belenézttem. – Adok...

Megragadtam a nálam lévő hatalmas köteg készpénzt (előző esti póknyeremény), és megpróbáltam megszámolni – *húsz-negyven-hatvan* –, majd így szóltam:

– Odaadom az egészet annak, aki hajlandó lemondani az időpontjának egy részéről a mi javunkra.

– Basszus, Col – mondta Olivia, és a szája széles vigyorra húzódott.

– Számold meg – mormogtam, és átadtam neki a pénzt, miközben így folytattam: – Egy óra múlva össze kell házasodnunk, szóval, ez csak akkor történik meg, ha valaki *tényleg* hajlandó segíteni rajtunk.

– Két valaki – javított ki, aztán valami totál oliviásat tett.

– Nem hiszem el, hogy ennek a balféknek ezerkétszáz dollár kápé van a tárcájában – mondta a helyiségnek, a magafajta fruskás vigyorával, két köteg pénzt tartva a magasba. – De a tiétek, ha vagytok olyan kedvesek, hogy beszuszkoltok bennünket. Csak egy aprócska szót szeretnénk – semmi extra –, szóval gyors lesz, ígérem.

– Milyen szót? – néztem le rá.

– Megkaphatjátok az időpontomat – mondta egy nagydarab, félmeztelen fickó a helyiség másik felében. A mellkasa úgy tele volt tetoválásokkal, hogy azt sem tudtam megállapítani, mit csináltatott aznap. – Feltéve, ha *előbb* mondd meg nekem a szót, mint neki.

Mindenki nevetett, majd a jegyesem odaszaladt hozzám, egy köteg pénzt nyomott a kezébe, és a fülébe súgott.

– Milyen szót, Livvie? – kérdeztem újra, a kezemet a zsebembe csúsztatva, miközben a szoba másik végéből figyeltem őt.

A pasas arca széles mosolyra húzódott, ami kuncogássá változott, amikor Liv visszahúzódott, és hozzátette:

– Szóval az örületbe fogja kergetni, amíg csak élünk.

Egyszerre voltam megrémülve és teljesen elbűvölve, ami tökéletesen leírja az életemet Oliviával.

– Az én időmet is megkaphatjátok – mondta egy csaj a nevető férfitől balra lévő asztalnál. Sportmelltartó volt rajta, és úgy tűnt, hogy a hátára kap valamit, de a művész már felült, a lány pedig a felsőjéért nyúlt. – Így egymás mellett csinálhatjátok.

– Neked ez így megfelel? – kérdeztem a művészt, aki, szerencsére úgy tűnt, jól szórakozik. – Ígérem, hogy rendes borralót adunk.

– Igen – mondta Olivia a másik asztalnál ülő művészeknek. – Mindenképpen megfizetjük a fáradozásaitokat.

Beszélgetni kezdett mindkét tetoválóművésszel, mialatt átmentem a helyiségen, halkabbra fogta a hangját, de amikor mellé értem – anélkül, hogy felnézett volna a beszélgetésből –, így szólt:

– Dobd le a nadrágot, Beck!

Ettől az egész hely összes szempárja rám szegeződött.

– Hogy – hogy mondtad?

Komolyan összeillő seggtetkót akarunk csináltatni?

Mik vagyunk mi, sutyerákok?

Nem akarom megsérteni a seggtetkős embereket, de mi a franc?

Míg ő kétkedő mosollyal az ajkán, kihívóan felhúzott szemöldökkel figyelt, elkezdtem kicsatolni az övem. Valószínűleg azt hitte, rá kell majd beszélnie, de az igazság az volt, hogy az övé voltam, és bármit – tényleg bármit – megtettem volna, hogy ez a nap tökéletes legyen.

Ha az összeillő békák a seggünkön teszik számára tökéletessé a napot, hajlandó voltam ledobni, és fizetni egy istenverte seggtetoválásért.

– Nem akarsz előbb tudni? – kérdezte, zöld szeme tágra nyílt a döbbenettől. – A mit és hová?

– Tudom, hogy ezt akarsz – feleltem, és teljesen komolyan gondoltam, amikor azt mondtam: – Úgyhogy benne vagyok a seggtetkóban.

– *Mi?* – Úgy grimaszolt, mintha elment volna az eszem. – Nem összeillő seggtetkót akarok! Mik vagyunk mi, sutyerákok?

– Akkor miért kell nekem... – Elhallgattam, és összehúztam a szemem. – Olivia, kérlek, mondd el, miért kell levennem a nadrágomat!

A vigyor visszatért, és a szeme újra elevenégtől ragyogott.

– Liv! Ha nem fenék, akkor hová? – kérdeztem közelebb hajolva hozzá az arcommal.

Megköszöri a torkát.

– Hát, tudod, hogy *mennyire* szeretem azt a csípőcsontvonulat ízédet.

A még mindig póló nélküli fickóra pillantottam, aki rohadtul virult, mintha még sosem szórakozott volna ilyen jól. Szólni akartam neki, hogy törődjön a maga dolgával, de úgy látszik, túl sokáig tartott, amíg Livnek válaszoltam, mert ő tovább beszélt.

– Az a domborulat a derekad alatt, de a...

– Igen, tudom, mire gondolsz – szakítottam félbe, azzal a szándékkal, hogy megállítom, mielőtt még hálósobai részleteket osztana meg. – *Oda* akarod? De miért?

– Mert – mondta, és az arca egy kicsit rózsásabb lett, mint az előző pillanatban volt – akkor én lehetek az egyetlen, aki tud róla, és te lehetsz az egyetlen, aki tud az enyémről. Az esküvőnk napjának ezen pillanata örökre meg lesz írva, de rajtunk kívül senki más nem fogja tudni.

Hát, baszki.

Lehetetlen volt nem az agya megszállottja lenni, nem igaz?

– Szóval a tiéd is ugyanott lesz? – kérdeztem, határozottan nem utálva a gondolatot.

– Ahol csak akarod, Vőlegény – válaszolta, és egy lassú, elégedett mosollyal ajándékozott meg, amit legszívesebben elmentettem volna az elmém háttérképeként egész hátralévő életem minden percére. – Kívánságod számomra parancs.

Harmadik fejezet

Olivia

– Nem hiszem el, hogy keresztül-kasul rohangáltál a városban a menyasszonyi ruhádban – dohogott anyám, miközben egy – a csokromból kiszedett – fehér rózsát tűzött a ruhámon lévő ketchupfoltra (annak a hot dognak a maradványa, amit Colin vett nekem egy utcai árustól). – Soha nem lassítasz le és gondolkozol?

Minden idők legjobb esküvői napja volt az, amire abban a pillanatban gondoltam.

– Nem, nem szokott – mondta a sógornőm a hátam mögül, a hajam göndörítése közben, mert a kontyom tönkrement attól, hogy a tetoválóasztalon feküdtem, majd visszaspinteltünk a templomba, hogy ne késünk el. – Ezért is imádjuk őt.

Belenéztem a tükörbe, és reméltem, hogy Colin nem lesz csalódott, miközben Dana a helyére tűzte a fátylamat.

Mármint, még mindig jól néztem ki a hosszú, fehér ruhában és a profin felvitt sminkben, de egy kicsit veszítettem a „menyasszonyi finish”-ből, amit rám varázsoltak a park előtt.

De annyira megérte.

– Kész – mondta Dana, aztán mindenki az ajtó felé igyekezett. Tíz perccel múlt négy – tíz perce kellett volna elkezdődnie az esküvőnek –, így nem értünk rá andalogni.

– El fogjátok valaha árulni, hogy hová mentetek? – kérdezte Jillian, Colin nővére, miközben sietve felsorakoztunk az előcsarnokban.

– Gyors menet – motyogta Sara, átnyújtotta a csokromat, majd elém lépett, és megragadta a bátyám karját. – Tíz dolcsiba, hogy azok a kis szarosok elszöktek egy gyors menetre.

– Pfuj! – nyögött fel Jack undorodva.

A bátyám megkönnyebbülne, ha tudná, hogy ez valójában nem így volt, de Colin és én megfogadtuk, hogy a mi kis titkunkat magunkkal vesszük a sírba.

A körülöttem lévő káosz ellenére elmosolyodtam, ahogy felidéztem Colint a tetoválásalonban. Olyan hihetetlenül szexisen – és viccesen – nézett ki, ahogy deréktől felfelé teljesen kiöltözve feszített az asztalon, deréktől lefelé viszont csak Calvin Klein bokszeralsóban, fekete zokniban és drága öltönycipőben.

Egy hangot sem adott ki, amikor a tű belevarrta a COLIVIA szót a csípőtájéka nagyon feszes bőrébe, míg én nyöszörögtem, mint egy csecsemő – az ő szüntelen cukkolásától kísérvé –, amikor a tű ugyanezt belevarrta a jobb mellem alatti, nagyon érzékeny bőrébe.

Arra a helyre, amit ő választott ki.

Dilis volt, hülyeség és csodálatos, de az egész nap maga volt a *tökéletesség*. Szó szerint belevéstünk a történetünkbe egy tökéletes privát pillanatot, és én imádom őt, amiért megérti.

Hogy annyira akarta, mint én.

Háton vitt vissza a templomba (mert magassarkúban lehetetlen futni), csak hot dogért lassított, és most, mindennek a tetejébe, feleségül mehetek hozzá.

Hogy lehet ilyen jó az élet?

Mély levegőt vettem, amikor kinyílt az ajtó, és a menyasszony kísérete elindult az oltár felé. Hagytam, hogy a *Lover* vonósnégyes-verziója úgy lebegjen körülöttem, mint a meleg nyári szellőben imbolyogva szálló, puha gyermekláncfű-kívánságok.

Szinte cseppfolyósnak éreztem magam a boldogságtól.

Apám belém karolt, és miután Sara és Jack végigment előttünk a padsorok között, végre megláthattam Colint, aki elöl állt a templomban.

A tekintetünk találkozott – *istenem, de imádom a kobaltkék szemét* –, és azon tűnődtem, vajon lehetséges-e, hogy valaha is jobban szeressem őt, mint abban a pillanatban. Ott állt, ünnepélyesen és jóképűen, összeszorított állkapocccsal, belém égő tekintettel, és ez valószínűtlennek tűnt.

De aztán... megtette.

Bebizonyította, hogy lehetséges.

Mert Colin feszült arckifejezése átalakult, ahogy rám nézett. A szája széles mosolyra húzódott, és a szeme hunyorgóvá vált, miközben megdöntötte a fejét, tölcsért formált a kezéből, és a *COLIVIA MINDÖRÖKKÉ* szavakat tátogta.

Csak nekem.

Colin

– Nevet? – suttogta Jack mellőlem, de kizárt volt, hogy elfordítsam a tekintetemet arról a remekműről, ami Olivia volt, hogy választ adjak neki.

– Naná – mondtam, miközben forrónak és hidegnek, zsibbadtnak és bizseregőnek, izgatottnak és nyugodtnak éreztem magam – mindennek egyszerre. Liv haja már nem volt feltűzve, hanem hosszan és hullámosan – *abszolút tökéletesen* – omlott napbarnított válla köré.

De az arca volt az a fátyol mögött – *édes istenem, az arca* –, ami teljesen rabul ejtett.

Mert Olivia földöntúli volt. A megtestesült öröm, az aranylón csillogó boldogság képmása, és tudtam, hogy sosem fogom elfelejteni, ahogyan a zöld szemével hunyorgott, miközben ragyogó mosollyal közeledett az oltárhoz.

Amikor végre előre ért, és az apja átadta őt, úgy éreztem, mintha az *én* utolsó darabkám kerülne a helyére, mintha végre egész lennék. Lehajtottam a fejem, beszívtam az illatát, és a fülébe súgtam:

– Áruld már el, mi van rajtad, Félretárcsázás!

A szeme elkerekedett a meglepetéstől, de aztán az ujjaival megszorította a bicepszemet, és rám vigyorgott. Más talán elengedte volna, mert A) háromszáz ember előtt álltunk, B) úgy nézett ki a fátyol mögött, mint egy angyal, és C) egy templomban voltunk, az isten szerelmére.

De az én Miss Félretárcsázásom *nem* másvalaki volt.

Olivia lábujjhegyre állt, a fülemhez tapasztotta a száját, és új csavart adott a varázslatos szavaknak, amelyek összehoztak minket.

– Az esküvői ruhám és a kedvenc tangád, Téves Szám.

VÉGE